

HOOFDSTUK VIII

Een Beteekenisvol Publiek Geschrift

VERZEN 1 TOT 4

- 1. Verder zeide de HEERE tot mij: Neem u eenc groote rol, en schrijf daarop met eens menschen griffel: Haastende tot den roof, is hij spoedig tot den buit!**
- 2. Toen nam ik mij getrouwe getuigen, Uria, den priester, en Zacharia, den zoon van Jeberechja.**
- 3. En ik was tot de profetesse genaderd, die werd zwanger, en baarde eenen zoon; en de HEERE zeide tot mij: Noem zijnen naam MAHER-SCHALAL CHAS-BAZ.**
- 4. Want eer dat knechtje zal kunnen roepen: Mijn vader! of, mijne moeder ! zal men den rijkdom van Damaskus, en den buit van Samaria dragen voor het aangezicht van den koning van Assur.**

Deze vier verzen behooren eigenlijk nog tot het vorige hoofdstuk. De profeten gebruikten niet alleen vele zinnebeeldige woorden, maar ook zinnebeeldige handelingen om de waarheid des te beter ingang te doen vinden. Ter aanvulling van het teeken van Immanuël, dat in de verre toekomst lag, wordt Jesaja gelast een teeken aan Achaz en zijn volk te bieden, dat reeds in het heden voor hunne oogen volle werkelijkheid zou bieden. Hij moest een groote schrijfrol nemen en daarop met een voor het volk leesbaren letter schrijven: *Het rooven komt dra, het plunderen nadert!* Dit zijn dezelfde woorden als de naam van het kindeke van vers 3. De profeet deed dit in de tegenwoordigheid van twee geloofwaardige getuigen: Uria den hoogepriester en een zekeren Zacharia. Waartoe moesten deze getuigen dienen? Omdat dit Schrift, dat als publiek stuk ongetwijfeld in het openbaar ten toon gesteld moest worden, voor het volk de bekrachtiging van geloofwaardige mannen moest hebben. Ongetwijfeld hebben ze het met hunne namen ondertekend of met hun zegel verzegeld. Men zie ook Hab.2: 2.

Uria was de hoogepriester ten tijde van Achaz en tevens diens geestverwant en mede afgodendienaar. In II Kon. 10: 10-16 staat een zeer leelijke geschiedenis van hem beschreven. Op zulk een getuige kan nooit eenig vermoeden van bedrog rusten. Als getuige was hij in dit geval er te geloofwaardiger door. Wie deze Zacharia

geweest is, valt niet met zekerheid te zeggen. Hoogstwaarschijnlijk de Leviet van II Kron. 29: 13.

Het zoontje, dat Jesaja geboren werd, ontving denzelfden naam. En eer dit ventje den naam van Vader of Moeder kon uitspreken, zouden de twee verbonden mogendheden, die thans nog Juda belaagden, ten buit vallen aan den koning van Assyrië. Zie voor de vervulling van deze voorzegging II Kon.16: 9; 20: 29.

Het Verachten van de Wateren van Siló.

VERZEN 5 EN 6

**5. En de HEERE sprak nog verder tot mij, zeggende:
6, Dewijl dit volk veracht de wateren van Silóa, die zachtjes gaan, en er vreugde is bij Rezin en den zoon van Remalia;**

Het kleine stroompje Silóa ontsprong aan de zuidwestelijke zijde van Jeruzalem en ontsprong uit den berg Zion. Het vloeide zacht als olie zonder eenig geruisch. Dit stroompje was voor Jeruzalem van onschatbare waarde. Middelijkerwijs gesproken hing het ontstaan en voortbestaan van Jeruzalem er van af, want een stad kan niet bestaan zonder water. Zoo werd dan dit stroompje een beeld van het huis van David, waarvan Jeruzalems geestelijke welstand afhing. Dit huis nu werd door Pekah en Rezin en door velen in Juda veracht. Toen de twee vreemde belagers van Juda met het helsche plan op Juda aanrukten om de theocratische regeering van Davids huis te vervangen door een vreemdeling op Juda's troon te plaatsen, hadden velen in Juda en Jeruzalem zich daarover verheugd. Dit getuigde van ongeloof en groote ondankbaarheid en trots. Niet het minst het laatste, want het zacht murmelend beekje, of zonder beeldspraak, het kleine en verachte rijkje van Juda was hun veel te gering. Zij hunkerden naar wereldsche grootheid. Tot straf daarvoor zou de wereldsche grootheid hen overstroomden.

De Stortvloed in Assyrië

VERZEN 7 EN 8

7. Daarom ziet, zoo zal de Heere over hen doen opkomen die sterke en geweldige wateren der rivier, den koning van Assyrië en al zijne heerlijkheid; en hij zal opkomen over al zijne stroomen, en gaan over al zijne oevers;

8. En hij zal doortrekken in Juda, hij zal het overstroomen, en er doorgaan, hij zal tot aan den hals reiken; en de uitstrekkingen zijner vleugelen zullen vervullen de breedte uws lands, o Immanuël!

In prachtige tegenstelling staan hier de geweldige wateren van den Euphraat, beeld van het Assyrisch wereldrijk, tegenover het nederig beekje Silóa. De verwoestende invallen der Assyriërs worden hier schoon voorgesteld als een geweldige overstrooming van den Euphraat. De sterke en geweldige wateren zouden allereerst als een stortvloed stroomen over Juda's twee vijanden. Doch de steeds aanzwellende en door niets te stuiten wateren zullen steeds voortstroomen en ook Juda tot in den hals toe in het water zetten. Zoo men bedenkt, dat de Euphraat tweemaal 's jaars buiten zijne oevers trad en de omliggende landen in moerassen en modderpoelen veranderde, zal men moeten toestemmen, dat dit beeld niet alleen zeer schoon, maar ook zeer juist gekozen en gepast is. Wel trad natuurlijk de rivier nooit tot aan Juda toe buiten de oevers, doch leenspreukig kan dit zeer wel. De zijtakken van den Euphraat worden hier *vleugelen* geheeten. En dit alles zou geschieden met Immanuël's land, het land van den pas beloofden Messias. Dit moet het des te tragischer gemaakt hebben voor de vromen in Juda. Hij, die pas was aangeduid als een teeken van Juda's voortbestaan, zal toch volgens dit woord niet verhinderen, dat Juda tot aan den hals toe in het water gezet wordt.

De Verbreking aller Volken

VERZEN 9 EN 10

9. Vergezelt u te zamen, gij volken! doch wordt verbroken; en neemt ter oore, allen gij, die in verre landen zijt, omgordt u, doch wordt verbroken, omgordt u, doch wordt verbroken!

10. Beraadslaagt eenen raad, doch hij zal vernietigd worden; spreekt een woord, doch het zal niet bestaan; want God is met ons!

Hier wijst de profeet plotseling op den ondergang aller wereldmachten. De blik op de buiten zijn oevers zwellende rivier van Assyrië geeft hem daartoe de aanleidende oorzaak. De wereldmachten zullen niet altoos om 's Heeren volk heerschen en over Immanuël's land. De *tijden der Heidenen*, de tijden van het ruw geweld, zullen voorbijsnellen (alsdan zal gansch Israël zalig worden). Doch voor die periode van heil aanbreekt, zal er eerst nog een ontzaggelijke volkenverzameling met vijandige bedoelingen tegen Jeruzalem optrekken. Deze volkerenmassa, in het

laatste der dagen tegen Israël samenvergaderd, wordt gedurig weder in de profeten beschreven en zullen we ook gedurig weder bij onzen profeet ontmoeten. Aangedreven door den Geest Gods ziet hier de profeet van uit de verte hunne plannen, krijgstoerusting en beraadslagingen. In de meest uitdagende taal roept hij ze toe, dat ze met al hun list en geweld vrijelijk kunnen aanrukken, want hun ondergang staat vast. Alle instrument, dat immers tegen Israël bereidt wordt zal niet gelukken, Jes. 54:17. En het wormpje Jakobs zal immers eenmaal een scherpe dorschslede gelijk worden, welke die trotsche volken en koninkrijken zal dorschen. De dochter Zions zal *vele volkeren verpletteren*, Micha 4:13. De diepste reden echter waarom geen macht ter wereld Israël kan uitroeien, noch het Davidsch Koningshuis kan vernietigen is deze dat *Immanuël* met hem is. Er is blijde jubel in Jesaja's hart, wanneer hij daarop ziet. 't Zijn dwaze uitleggingen, die hier alleen willen gedacht hebben aan den dood der 185,000 Assyriërs.

Geen Federatie en geen Vrees

VERZEN 11 TOT 15

11. Want alzoo heeft de HEERE tot mij gezegd, met eene sterke hand, en Hij onderwees mij van niet te wandelen op den weg dezes volks, zeggende:

12. Gijlieden zult niet zeggen: Eene verbintenis, van alles, waar dit volk van zegt: Het is eene verbintenis; en vreest gijlieden hunne vreezc niet, en verschrikt niet.

13. Den HEERE der heirscharen, dien zult gijlieden heiligen, en Hij zij uwe vreezc, en Hij zij uwe verschrikking.

14. Dan zal Hij ulieden tot een heiligdom zijn; maar tot een' steen des aanstoets en tot een' rotssteen der struikeling den twee huizen van Israël, tot een' strik en tot een net den inwoners te Jeruzalem.

15. En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbroken worden, en zullen verstrikt en gevangen worden.

Welbezien verdedigt de profeet hier zijn gedrag en denkwijze tegenover zijn stadsgenooten. Men zal meermalen Jesaja het kwalijk genomen hebben, dat hij niet meeliep met de groote meerderheid des volks en dat hij geen geestdrift had voor de politiek van Achaz en zijn hof, integendeel zich er openlijk tegen verzette. Het lijdt geen twijfel of men heeft hem deswege gebrek aan vaderlandsliefde verweten. Daarom zegt hij hier tot hen, dat Jehova hem met een *sterke hand* had onderwezen. Hij bedoelt hiermede te zeggen, dat de Heere hem behandeld heeft, gelijk een

streng onderwijzer een weerbarstig leerling met forsche hand kan aanpakken. Och, Jesaja's hart was van nature evenzeer geneigd tot kwade praktijken en tot een vertrouwen in het vleesch als de groote meerderheid zijner dagen. Het was alleen genade, dat hij moedig eene positie dorst te kiezen en te verdedigen, die lijnrecht indruischte tegen vorst en volk. Sprak hij dus, gelijk hij deed en wandelde hij afzonderlijk op het smalle pad der zelfverloochening, dan was dat alleen te danken aan het feit dat God Zelf met Zijn onverwinnlijke genade hem te sterk geworden was en hem klaarlijk dien anderen en beteren weg had uitgestippeld.

Men had in die dagen den mond vol van verbintenis, federatie. Men verwachtte alles van eene coalitie met Assyrië. Iets later was er ook eene invloedrijke partij, die veel heil verwachtte van eene alliantie met Egypte, waartegen Jesaja zich in 's Heeren naam verzette. Spreekt Jesaja in vers 12 niet de taal onzer dagen? Er zijn velen in onzen tijd, die alles van een volkenbond op politiek en alles van een kerkenfederatie op godsdienstig gebied verwachten. Doch de Heere zegt ook in onze dagen door Zijn Woord en Geest tot Zijn getrouwe knechten: *Zegt niet federatie!* God wil geene vereeniging van licht en duisternis, Christus en Belial, maar wel eene eenheid in Zijn geliefden Zoon. De wereld wil door eendracht macht, God wil door eenheid heiligheid!

Met al hun praat over en vertrouwen op de federatie met de Assyrische wereldmacht was toch het hart van Achaz en zijn volk vol bange vreeze. Deze vreeze was ook een vrucht des ongeloofs. De rechtvaardige is moedig als een jonge leeuw. Wie de vreeze Gods heeft is niet zoo vreesachtig voor de menschen als Achaz en diens volk, die bij de nadering van de saamverbonden legers van Israël en Syrië als door een panischen schrik bevangen waren. De Heere nu had Jesaja en zijn gezin en medewerkers ook gewaarschuwd voor die vreeze, zeggende: *Vreest hunne vreeze niet.* Ook in dit opzicht mochten zij zelfs niet gelijkvormig zijn aan hunne tijdgenooten. Het hart der menschen bezwijkt thans ook schier van vreeze en verwachting der dingen, die op het aardrijk komen zullen, doch 's Heeren volk mag ook nu aan die vreeze niet gelijkvormig zijn.

Na gezegd te hebben, dat zij niet voor het muitgespan van Juda's belagers hebben te vreezen, zegt hij hen vervolgens dat zij wel hebben te vreezen voor Jehova Zebaoth. Hem zullen ze zich toewijden, want Hij is voor Zijne vijanden inderdaad een verschrikkelijk God.

Een heerlijke belofte wordt hier bijgevoegd voor allen, die hun betrouwen op den Heere stellen. Hij wil in den dag der benauwdheid hun tot een heiligdom, d. i. een heilige schuilplaats zijn. Michaëlis, Van Hamelsveld en anderen willen hier vertalen door *heilige steen* en dan denkt men zich hier een Eben-Haëzer, een steen der hulpe als eens Samuël oprichtte. Voor deze gedachte is dit te zeggen, dat dan de tegenstelling met den *steen des aanstoots* des te treffender is. Voor de vromen zou dan God een Steen der hulpe en voor de goddeloozen een steen des aanstoots zijn. Hoe dit ook zij, wij hebben hier in elk geval aan een wijkplaats te denken in de ure des gevaars, die *heilig*, d. i. onschendbaar, volkomen veilig zou zijn voor de Godsgetrouwen. In het oude Oosten waren de tempels en altaren meestal een asyl, een veilig toevluchtsoord, voor de vervolgers. Welnu, de Heere Zebaoth zou hun Zelf tot zulk een heilige vrijplaats zijn. Hij zou hun niet bloot een toevluchtsoord geven, maar het Zelf voor hen zijn. Maar Hij zou daarentegen tot een *steen des aanstoots, een rotssteen der struikeling* zijn den beide huizen van Israël. Het tweede woord verklaart hier het eerste. Men stelle zich voor een nauw bergpad in een donker gebergte, waar een brok rots van den top des bergs is gerold op het voetpad beneden, zoodat de reiziger er heel licht over struikelt. Alsof dit beeld nog niet genoeg ware, zoo wordt vervolgens nog het beeld van een *strik* en een *net* gebruikt. Als wilde dieren zoo zullen de goddeloozen in een net of strik gevangen genomen en gevankelijk naar Babel gevoerd worden. Uit eene vergelijking met Ps.118: 22; Jes.28: 16; Luk.2: 31; Rom. 9: 33 en I Petr.2: 7 is het duidelijk dat hier met den *steen des aanstoots* niemand anders bedoeld is dan onze Heere Jezus Christus, Die voor allen, die in Hem gelooven een veilige schuilplaats is tegen den stortvloed der gerichtens Gods, doch daarentegen voor de ongeloovigen een oorzaak van eeuwigen jammer. In een opeenhooping van vreeselijke termen beschrijft ons vers 15 den val en ondergang der goddeloozen door Hem. Het woord van den ouden Simeon, uitgesproken met het pasgeboren kindeke op den arm, is slechts een echo op dit vreeselijk woord des Heeren bij Jesaja. Christus is ten val of ten opstanding, ten leven of ten dood. En wie als in Jesaja's dagen meegaat met de groote scharen op het breede pad der zonde is een verloren man. De publieke opinie was toen vergiftigd door de leidende mannen met hun heillooze politiek en deze staat ook thans nog geheel onder den invloed van eene Christus verwerpende meerderheid, het is nu als toen niet de Heilige Geest, Die den tijdgeest maakt, maar de booze geest Satan. Moge God ons genade geven om als Jesaja scherp positie te kiezen tegen de onheilige meerderheid, die straks nederstort in den eeuwigen dood!

Het Verzegelen van de Getuigenis

VERZEN 16 TOT 18

16. Bind de getuigenis toe; verzegel de wet onder mijne leerlingen.

17. Daarom zal ik den Heere verbeiden, die zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal Hem verwachten.

18. Ziet, ik en de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft, zijn tot teekenen en tot wonderen in Israël, van den HEERE der heirscharen, die op den berg Zion woont.

In nauw verband met het voorgaande wordt Jesaja gelast de pas gegevene en zeer gewichtvolle getuigenis dicht te doen en te verzegelen in het midden, in tegenwoordigheid van 's Heeren leerjongens. Hieruit blijkt ons dat Jesaja niet ganschelijk alleen stond, maar evenals Jeremia later een kleinen kring van geestverwanten om zich had vergaderd. Bij de *wet, thora*, denke men hier niet aan de gansche Mozaische wet, doch aan de getuigenis juist gegeven. Daaraan moesten de profeet en zijne geestverwanten zich even streng houden als aan de onkreukbare wet des Heeren. Sommigen vatten dit woord op van Mozes' wet, die thans geen regel en richtsnoer meer zijnde, volgens dit woord veilig kon worden opgeborgen, doch zulk een bevel zou de Wetgever nimmer geven. Hij zegt immers ook nog op de laatste bladzijde van het Oude Testament: *Gedenkt der wet van Mozes, Mijn knecht*. Zie ook vers 20. Neen, het woord *thora* kunnen we ook overzetten door *onderwijzing, vingerwijzing* en dit is kennelijk de bedoeling hier. De rijke vingerwijzingen, welke God juist aan Jesaja gegeven had, moesten nauwkeurig bewaard en behartigd blijven in den kleinen kring van het heilig overblijfsel. Zooals we reeds zagen, zijn die woorden nog een gedragslijn voor de geloovigen onzer dagen.

Waar de afval steeds zou toenemen en het in dien afval voor de oprechte geloovigen steeds moeilijker zou worden om getrouw te blijven, zoo geeft Jesaja plotseling uiting aan zijn heilig voornemen om op den Heere, den beloofden Verlosser, te wachten. Juda's koning Achaz kon het heil voor 's Heeren volk niet doen dagen, want hij was zelf met zijn volk „redeloos, radeloos, reddeloos,” Assyrië kon geene uitkomst geven en geene federatie of samenspanning met welke wereldmacht ook kon Juda's heilzonden doen dagen en daarom geeft de profeet hier op 's Heeren vermaningen ten antwoord, dat hij op den Heere wil wachten, Die thans in toorn Zijn aangezicht voor Jakobs huis verbergt. En niet alleen hijzelf, maar ook zijne kinderen, die God hem gaf, zullen die

verwachting met hem deelen, zullen als hij het pad der afzondering bewandelen en alzoo steeds meer tot *teekenen* en *wonderen* in Israël zijn. Zij waren in hunne lange en wonderlijke namen reeds tot een teeken in Israël, doch door de godzalige opvoeding des profeten zouden ze dit steeds meer zijn. Hier ligt de rijkste les voor de geloovigen onzer dagen. Er zijn thans tal van oprecht geloovigen, die van de eene conferentie naar de andere loopen om voedsel voor hunne ziel, zooals zij het noemen, doch die terzelfder tijd weinig belangstelling toonen in eene godzalige opvoeding hunner kinderen in huis en school en kerk. Op natuurlijk gebied zouden ze er niet aan denken om alleen maar voor hun eigen voedsel te zorgen, doch geestelijk doet men dit wel, want velen geven met groote gerustheid hunne kleinen voor vijf dagen over aan de *wereld die in den booze ligt*, terwijl men ze dan een of twee uur per week aan de voeten van Jezus nederzet op Zondagsschool of Catechisatie. Dat men zich Jesaja tot voorbeeld neme! De profeet was hierin een heerlijk beeld van den Zaligmaker en Zijne Gemeente. In Hebr.2:13 wordt dit woord van hen genomen en toegepast op den Heere en Zijne Gemeente in dien dag.

Het Spiritisme van Jesaja's Dagen

VERZEN 19 EN 20

19. Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt de waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen, en binnen 's monds mompelen; zoo zegt: Zal niet een volk zijnen God vragen? zal men voor de levende de dooden vragen?

20. Tot de wet en tot de getuigenis! zoo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben.

In tijden van radeloosheid als na den grooten wereldoorlog is het een bloeitijd voor het Spiritisme, het vragen van de dooden voor de levenden. Toen de levenden hem niet meer konden helpen, ging ook reeds Koning Saul de dooden raadplegen. Na den grooten oorlog is het Spiritisme geweldig toegenomen, daar vele ouders begeerte hadden om nog eens met hun gesneuvelde zonen te spreken. Dus ging het ook reeds in de dagen van Jesaja. Ook toen was er vreeze en radeloosheid en zijn er blijkbaar velen geweest, die raad zochten bij de *waarzeggers en duivelskunstenaars*. Deze waren bij de wet verboden. De Heere stelt hier het dwaas geslacht der doodenbezweerders in een bespottelijk daglicht. Hun geprevel en gemompel, men denke hier aan het buikspreken, wordt nagebootst. In hunne hoovaardij gaven deze lieden voor dat zij den

godsdienst en de goden aller volken vervangen konden. Is het niet merkwaardig dat dit ook thans nog de trotsche pretentie der Spiritisten is? Men dient zich ook nu aan als de alleen ware en der wereld waardige religie, die alle andere godsdiensten vervangen moet en zal. De vraag: *zal men voor de levenden de dooden vragen?* is ook heilige ironie, om de dwaasheid hunner handelingen in het licht te stellen. Tevens mogen we veilig afleiden uit deze vraag de goddelijke vergewissing dat de dooden van de levenden niets afweten, althans gene gemeenschap met hen oefenen. Indien wij heden ten dage op de plechtigste wijze verzekerd worden, dat men op de séances, de vergaderingen der Spiritisten, werkelijk met de afgestorvenen spreekt, dan moet men dit niet voor boerenbedrog houden, maar voor werkelijkheid voorzoover dat men niet met de afgestorvenen, maar met de demonen spreekt, die zich bedriegelijk voorgeven als de afgestorvenen. Tegen het Spiritisme zijner dagen had Jesaja geen ander middel dan des Heeren Woord. Zelf zal hij ook niet alleen in zijn isolement zijn kracht gezocht hebben, maar in het onfeilbaar Woord des Heeren. Het eenigst middel om den afval te stuiten is dat Woord, dat raad geeft in radeloosheid en licht in de duisternis. Wie echter niet spreken en handelen naar dat Woord zullen geen dageraad, geen licht van geluk en voorspoed hebben in tijd noch eeuwigheid. Dit wordt verder in de twee volgende verzen beschreven.

De Gevolgen van het verlaten van Gods Woord

VERZEN 21 EN 22

21. En een ieder van hen zal daar doorgaan, hard gedrukt en hongerig; en het zal geschieden, wanneer hem hongert, en Hij zeer toornig zal zijn, dan zal hij vloeken op zijnen koning en op zijnen God, als hij opwaarts zal zien.

22. Als hij de aarde aanschouwen zal, ziet, er zal benauwdheid en duisternis zijn; hij zal verduisterd zijn door angst, en voortgedreven door donkerheid.

Deze woorden geven een aangrijpende teekening van de afvalligen, die Gods Woord verlaten hebben. Ze zullen omzwerven, ellendig en behoeftig van de eene plaats naar de andere. In zijn druk en honger zal men zich niet tot God wenden, doch vol wrevel God en zijn koning vervloeken. We hebben in dit merkwaardig hoofdstuk kennis gemaakt met de *Federatie* en het *Spiritisme* en hier hebben we dan *Bolshevisme*. De grondtrekken van al deze vreeselijke bewegingen heeft onze profeet reeds 700 jaar voor Christus geschilderd. Is het ook niet merkwaardig, dat de afvallige Joden vooraan staan in al deze drie groote bewegingen? Tezamen echter

worden ze *voortgedreven door donkerheid* en zijn ze op weg naar de plaats der eeuwige duisternis. Doch dit kan het bange einde van Israël als volk niet zijn. Vandaar dat in vers 23, dat eigenlijk bij het volgende hoofdstuk behoort, het heerlijk licht des heils in Christus weder door de donkere wolken henendringt.